

**JUBILEJNA
BRALNA
ZNAČKA
V PORABJU
str. 3**

**IZLET NA
GORIČKO
PA MALO
DALE
str. 4-5**

Porabje

ČASOPIS SLOVENCEV NA MADŽARSKEM

Monošter, 30. maja 2002 ☼ Leto XII, št. 11

Porabski dnevi – malo ovak

LJUBLJANSKI MADRIGALISTI V PORABJU

Zveza Slovencev na Madžarskem je 1992. leta organizirala najprej Porabske dneve, od tistoga časa pa vsako leto slejdnja sobota pa nedela namenjena tej prireditvi. Kulturni program letošnji Porabski dnevi je bil ovakši kakor smo se dotegajmo navadili. Prejšnja leta so te dneve organizirali s ciljem, naj se ohranja ljudska kultura, zato so šegau meli nastopiti folklorne skupine, ljudske pevke, ljudski muzikaši.

Letos je bil naš gost na Porabski dnevaj en trno dober zbor iz Ljubljane, komorni pevski zbor Ljubljanski madrigalisti. Te pevski zbor je lani bil 10 letj star, spejva madrigale, tau so pesmi, stero so začnili spejvati v drugi polovici 16. stoletja pa v prvi polovici 17. stoletja na Talanjskom. Spejvajo je večglasno, tri ali celau šestglasno.

Ljubljanski madrigalisti dosta ojdijo po tekmoivanj (versenyeken), gde dosejajo lejpe rezultate. Večkrat so že bili na Talanjskom, v Franciji, v Španjolskom, na Nemškem, v Angliji. Lani so v Angliji dosegli prvo mesto na enom mednarodnom tekmoivanj, doma so to prvi bili na mariborskom tekmoivanj Naša pesem, stero mi to leko gledamo po televiziji.

Zogoraj: Mešani komorni zbor Ljubljanski madrigalisti na odri v Monoštri
Spatkar: Dobitnici priznanja »Za Porabje«, Valerija Perger in Klara Fodor

Od lani mau ma zbor navogova dirigenta. Walter Lo Nigro se je naraudo v Trsti v Italiji, vču se je v konzervatoriumi Giuseppe Tartini pa na Nemškem v Salzburgi. Svojo znanje je izpopolno v Ameriki to.

Zbor je meu skurok enovorni koncert, spejvali so nemški, latinski, slovenski. Na programi so meli dve skladbi madžarskoga avtorra Gyögya Orbána to.

Organizatorji so meli bojazen, ka de program pretežki, prezahteven za našo publiko, dapa moramo se navaditi, ka obstaja ovakšen, drugi nivo, druga kvaliteta zborovskoga popejvanja to, kak smo ga mi navčeni. Tis-tim, stero so prišli na koncert, je nej žau bilau, zadovoljstvo se je čulo z dugoga poskanja to.

Vsiko leto se na Porabski dnevaj prejkda priznanje »Za Porabje«. Letos sta priznanje dobili Valerija Perger, višja svetovalka za porabsko narodnostno šolstvo pa Klara Fodor, sekretarka Zveze Slovencev na Madžarskem.

O sobotni programaj na Porabski dnevaj (vaške igre na Gorenjom Seniki, nogometni turnir v malom nogometi v Števanovcaj) te leko ščeli v naši naslednji novinaj.

Marijana Sukič

Dobronamerna pobuda za bogatejše sodelovanje

Lanski pogovor z dr. Karlom Gadanyijem, novim rektorjem Visoke šole Dániel Berzsenyi, na začetku ravnokar končanega študijskega leta sem sklenil z mnenjem, da je razdalja med Monoštrom in Sombotelom enaka kakor med Sombotelom in Monoštrom. S tem sem želel opozoriti na šibko sodelovanje med Porabjem in Visoko šolo Dániel Berzsenyi, kjer je tudi katedra za slovenski jezik in književnost.

Tisti, ki se ukvarjamo s pisanjem o manjšinah na Madžarskem že nekaj desetletij, imamo v spominu drugačno vlogo slovenske katedre v Sombotelu od sedanjice. To so bila leta, ko v Porabju še ni bilo narodnostnih organizacij in leta, ko je bilo na slovensko katedro vpisanih večje število študentov, ki so ob študiju pripravljali tudi kulturne prireditve za mlado in odraslo publiko. Tudi za počastitev slovenskega kulturnega praznika, Prešernovega dne, v Porabju so kar nekaj let skrbeli iz Sombotela.

Organizacijsko in vsebinsko se je položaj spremenil po ustanovitvi Zveze Slovencev pred dvanajstimi leti in Državne narodnostne samouprave na Gornjem Seniku. Zveza Slovencev je v novih razmerah zastavila dejavnost na široko in vzpodbudila kulturno življenje domala v vseh porabskih naseljih, v novejšem času pa tudi v drugih madžarskih mestih, kjer živijo Slovenci, denimo v Mosonmagyaróváru, Sombotelu in Budimpešti.

Če ne bi bilo mednarodnih slavištvih dnevo, če slovenska katedra ne bi vzorno sodelovala z mariborsko Pedagoško fakulteto in če se ne bi za študij v Sombotelu odločalo iz leta v leto manj mladih iz Porabja, bi na Visoko šolo Dániel Berzsenyi

marsikdo pozabil ali bi jo omenil le mimogrede. Nekoliko grobe, vendar precej točne ugotovitve.

To pa, sem prepričan, ni dobro niti za visokošolsko ustanovo v Sombotelu, niti za Porabje, kar priznava tudi njen rektor dr. Karel Gadanyij. Celo več: iskreno podpira predlog podpisane, da bi organizirali pogovor - kraj ni pomemben - na katerem bi temeljito pregledali možnosti, kako na novo zastaviti sodelovanje med slovensko katedro visoke šole Dániel Berzsenyi in Porabjem, z Zvezo Slovencev, Državno samoupravo, šolami, kulturnimi skupinami in mediji.

„Ko sem kandidiral na rektorsko mesto, sem izjavil, da bo naša šola odprta v domači in mednarodni prostor. Tako imamo ob sporazumu o sodelovanju z mariborsko Pedagoško fakulteto sporazume z Železno in Zalsko županijo, s Sombotelom, Zalaegerszegom in Nagykanizso. Ne vidim razloga, zakaj ne bi podpisali sporazuma o sodelovanju s Porabjem, z Zvezo Slovencev in Državno samoupravo. V mislih nimam načelnega sporazuma, ampak dobro prediskutiran in premišljen program, v katerem bomo videli vsebinski pomen vsi podpisniki,“ ponuja v presojo svoj pogled na sodelovanje rektor dr. Karel Gadanyij.

Namen tega pisanja ni v predovanju ali vsiljevanju konkretnih predlogov, ampak v načelni pobudi, ki temelji na spoznanju, da bi bilo za Porabje koristno (in pametno), če bi narodnostne organizacije znale izkoristiti intelektualni potencial Visoke šole Dániel Berzsenyi v kulturnem, medijskem, znanstvenem in na še

katerem področju, predvsem pa v izobraževanju. Zlasti v izobraževanju v narodnostnem šolstvu so razmere - z nekoliko pesimizma - dosegle stopnjo, ko bi bilo težko še slabše, kot je, ker tedaj ne bi bilo ničesar ali pa bi bili na ravni Slovencev v avstrijski zvezni deželi Štajerski. Ni potrebno razlagati, kako dvigniti raven narodnostnega šolstva v Porabju, ni preprosta, ampak zelo in še enkrat zelo zapletena zadeva, vem pa tudi, da že sedanja madžarska zakonodaja omogoča kakovostnejši pouk materinščine porabskim Slovencev. Zadnja leta kažejo, da so v Porabju sposobni urediti zahtevne naloge in projekte, ki niso bili sprejeti s politično naklonjenostjo, denimo samostojni slovenski radijski program v obliki, kakršne še nima nobena od trinajstih uradno priznanih manjšin v državi. Budimpešta se še obotavlja pri sistemskem zagotavljanju denarja za slovenski radio, a bo morala prej ali slej popustiti, v Monoštru pa bo nastala sodobna slovenska radijska postaja.

Za zaključek naj se vrnem k osnovnemu namenu tega zapisa, k vzpodbudi, da bi za skupno mizo, tudi večkrat, če bo potrebno, sedli narodnostni predstavniki porabskih Slovencev (ne glede na stopnjo v hierarhiji ali formalnem zastopstvu) in vodstvo Visoke šole (z vsemi na slovenski katedri) in se pogovarjali in pogovorili za sodelovanje. Ne zato, da bi imeli v svoji bilanci enega ali nekaj sestankov več ali da bi podpisali sporazum zaradi sporazuma, ampak zaradi sodelovanja v prid vsem partnerjem pri sporazumevanju, predvsem pa v dobro porabskim Slovencev.

Koliko in če sem pri tej pobudi naiven, bo pokazal čas.

eR

Gda se obliska, grmi pa treska

Tuj je prava sptrolejt. Majuš. Trno leppo je vse. Človek je rad vanej, rad gleda, če je kaj posoda, kak vóde. Če rejsan največkrat trava bola raste kak kakša šalata ali kaj drugo, vrag si z njim. Vej pa travo leko človek vóstrga. Samo ka je tau tū istina, kak je lepši cajt, kak bole prauti leti demó vsevečkrat se gnauk samo zmejša cajt, se obliska, grmi, treska tak, ka nejga takšoga človeka, steri bi se toga nej bojo.

Letos, zdaj sptrolejt, se je že rano zgodilo, ka je obliskalo, grmeló, treskalo. Baugi vala, pri nas je tau samo lejpi dež prineslo, ka je naša zemla tak želejla kak turist vodau v Sahari. Zdaj se pa vse zeleni, vsi čakamo, ka de nam pauv samo tak „vóskako“ iz zemle pa raso na našo veselje pa na hasek tū. Samo ka! Buma se je že zdaj zgodilo tuj v rosagi, ka je lagvo vreme, viher, dež edno ves tak potono, ka so edno blato postali. Tak ka so po potaj ojditi nej mogli, šanci pa pau so gnaki bili, v ramaj je tū puno blata bilau. Večkrat pravimo, ka prej tau je tam bilau, tau se nam ne more zgoditi. Nej gvúšno. Po mojem mo buma mogli pripravljeni biti na takše nesreče. Stoj bi leko zdaj pravo, kak se pa na takšno leko pripraviš, kak se leko od takšega abaš?

Ge sam tū nej tak mislila, ka geste takšo, ka bi leko edno velko povauden ali eden velki ogenj, točo nazaj zdržo. Tau pa buma vejm, ka gda se velka nesreča zgodi, komi ram zgori ali voda potoni ram, velki, stauptocentni kvar se napravi. Č se lúdam zošika vujdti, morejo živetí tadala. Kelko pa kelkokrat čujemo, ka so lúdje nej zavarovali (biztosították) svojo vřednost, svoj ram, auto pa tak tadala. Gda pa nevala nut vdari, te se pa nindar ne znamo zgrabiti. Zdaj te mislilil, ka sam ge kakši agent (ügynök) pri kakšoj zavarovalnici. Nej. Nikak je nej od toga guč. Eške tau tū znam, ka so ništerne zavarovalnice tū hamiške. Papir, pogodbo, stero podpisemo, največkrat ne preštemo dobro. Te pa, če je rejsan velka nevala, gorpridemo, ka zavarovanje ne vela za tau, za tisto.

S tejm vřed je pa ja potrebno svoje vřednosti zavarovati. Ka če nej, človek naleki na kaudoški bot pride, kak šega majo povedati.

I.B.

RADIO MONOŠTER

UKV (FM) 106,6 MHz

Od ponedeljka do sobote

od 16. do 17. vöre,

v nedelo od 12. do 14. vöre.

FM					
88	92	96	100	104	↓ 108
RADIO MONOŠTER					→ 106,6 MHz

Jubilejna 15. bralna značka v Porabju

13. maja so Porabje že petnajsti obiskali ustvarjalci in poustvarjalci slovenske književnosti, da bi na čisto poseben način porabskim šolarjem omogočili doživljanje slovenske umetniške besede ali zgolj slovenske govornice, ki, na žalost, vse prehitro izginja s hodnikov porabskih šol. Učenci tudi skupaj z učitelji preberejo kakšna krajša slovenska literarna dela in se o njih pogovarjajo pri urah slovenskega jezika. Pred obiskom slovenskih književnikov pa se posvetijo ustvarjanju najavljenega gosta. Izbire med ustvarjalci so včasih srečne, tu in tam pa manj. V tem jubilejnim letu smo prišli do pomembnih spoznanj v zvezi s tem.

Letos so Porabje obiskali pisateljica Karolina Kolmanič in Vitan Mal in lutkovno gledališče Mini teater igralca in režiserja Roberta Walta. Na gornjeseniški šoli se je ustavitil pisatelj Vitan Mal. Učenci ga poznajo predvsem po filmih Srčca na vrvcu in Poletje v školjki. O tem so se z

njim tudi pogovarjali, saj so si pri urah slovenskega jezika filma ponovno ogledali. Pisateljico Karolino Kolmanič pa smo napotili na monostrsko šolo, kjer so jo, poleg monostrskih osnov-

Pisateljica Karolina Kolmanič

nošolcev, ki se učijo slovenski jezik, čakale še nekatere dijakinje gimnazije. Najbolj živahno pa je bilo na števanovski šoli, saj je tja prišlo kar pravo poklicno gledališče. Učenci so z zanimanjem opazovali, kako se njihova majhna telovadni-

ca spreminja v pravo gledališko dvorano, s kulisami in reflektorji. Napovedovala se je lutkovna predstava, uprizoritev Grimmove pravljice Žabji kralj... Včasih se zgodi, da poljubiš žabo in ta

se spremeni v princezo, mogoče pa je tudi, da poljubiš princezo in se spremeni v žabo. Samo resnična ljubezen lahko naredi čudež... In smo tričetrt ure dobesedno uživali prav vsi, učenci, učitelji in drugi prisotni. Domiselna scena, vrh-

unska igra, prekrasen, jasen in razločen, glas igralca Roberta Walta – to so le skromne besede, s katerimi lahko opišem naše doživetje. Navdušenje je bilo popolno in takoj se mi je utrnila misel, da je to tisto, kar lahko otroke pritegne in jim ponudi možnost prijetnega srečanja, upam, da mogoče celo zanimanja za slovenski jezik. Pripeljati res dobre slovenske ustvarjalce sem, v Porabje, s tem prihraniti čas in denar, to bi morda bil dobronameren nasvet tistim, ki si to zamišljajo in izvajajo drugače. Res, Mini teater nas je popolnoma očaral. Upam, da bodo to ali katerokoli njihovo predstavo imeli priložnost videti tudi drugi porabski šolarji. Števanovčani, ki so, mimogrede, sami predlagali to izbiro, so imeli res srečno roko. Z veseljem sem jim privoščila ta užitek. Zveza Bralnih značk Slovenije pa je porabskim šolarjem podarila tudi kup lepih darilc: knjige, zvezke, značke in še kaj, za kar se jim

lepo zahvaljujemo. Prav tako je vsako šolo z monografijo Murske Sobote obdarila Mestna občina Murska Sobota. Tudi njim hvala.

In kako z našo slovensko Bralno značko naprej? Bo doživela še kakšen lep jubilej? Upajmo. Sprejemanje slovenske besede na igriv in zanimiv način s pomočjo lutk, dobrih ustvarjalcev, to je morda usmeritev, ki bo pritegnila. Zavedati se namreč moramo, da učenci, ki se šele učijo slovenski jezik, lahko z zanimanjem sprejmejo le tisto, kar je jasno, privlačno, igrivo in razumljivo. In za naslednje leto, upam, da bomo imeli tudi 16. bralno značko, moramo že zdaj razmišljati v tej smeri.

Hvala vsem, gostom iz Slovenije, šolam, učiteljem in učencem, pa tudi naši postrzovalni Klari za ta lep dan. Skupaj, v iskrenosti in razumevanju, jih bomo imeli še mnogo.

Valerija Perger

„Ene so brblave bile, druge so pa samo ja pa nej gunčale“

V Porabju se mlajši na tri šaulaj včijo slovensko rejč, v varašk, števanovski pa gorenjeseniški. Od prvoga do osmoga klasa je tau kakšni stautrestri mlajšov.

Državni pedagoški inštitut (OKSZI) vsako leto organizira za sedme pa osme razrede tekmovalje v slovenščini, gde šaularge leko pokažejo, kak znajo svojo materno rejč.

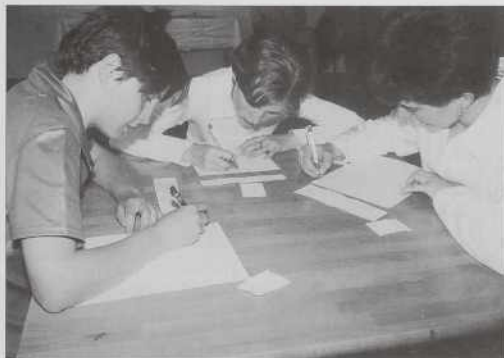
Tau tekmovalje ma dva tala, v prvom tali mlajši pišejo najprva jezikovni test, po tistom pa spis (fogalmazás). Té prvi tau največkrat opravijo marcijuša ali apriliša na šaulaj, majuša se pa srečajo v Slovenskom daumi v Monoštri.

Na letošnjem ustnom deli so šaularge dobili tri naloge, najprva so mogli gunčati o vsakodanešnji temi (daum, šaula, ves, prijatelj ali prijateljica, držina) ali o tom, ka delajo, če majo dosti svobaudnoga časa, ali so mogli notapokazati sami sebe.

Pri drugoj nalogi smo bili na tau najgeri, kak poznajo mlajši svojo ožjo domovino, Porabje. Tú je to več tem bilau (Kulturno življenje v Porabju, Šege in običaji, Porabske pravljice itd.).

Tretjo nalogo so dobili v madžarskom jeziku, tau je bila situacija, stero so potem mogli slovensko tazašpilati. Tú se je najbola pokazalo, stero dejte kelko vej slovenski, kak se gornajde. Edna deklica je mogla k slovenskomi barbejri, doktori titi pa ma raztomaciti, ka go boli, druga je mogla po telefoni pozvati mamo, stere nej bilau doma, zatok je mogla na telefonski tajnici pistiti sporočilo. Ena deklica je mogla v Ljubljani na banki pejneze menjavati, druga enomi Slovenci raztomaciti, gde je v Monoštri železniška postaja. Pri tej nalogi se mi je najbola vidla edna deklica z Gorenjoga Senika, stera se je tak flajšno vöpotegnila, ka ji nej trbelo dosta gunčati, ka smo se vsi smejali. Gda go je

tihinec spita vo, gde najde v Varaši panauf (železniško postajo), vejte, ka je odgovorila? »Ne bojte čemerni, dapa ge sam nej v Varaši doma pa ne vejim. Pitajte kakšnoga Varašanca.« Steri smo bili v žiriji, smo nej

samo na tau najgeri bili, ka so se mlajši navčili, liki na tau to, kelko razmejo, kak se gornajdejo, če takša pitanja dobijo, na stera so se nej pripravljali.

Pa tú je buma vólka razlika bila. Ene deklice so prav brblave bile pa so se nej postrašile, druge so pa samo ja pa nej gunčale. Tú se je najbole čulo pa vidlo, s sterimi mlajši, če kauličkaj malo, dapa gučijo doma

dajo, se navčijo. Dapa trno važno (fontos) je, naj mlajši vejo, ka se včijo pa zakoj se včijo. Zatok je pa nej vseedno, ka pa kak jim vödajo, kelko jim pomagajo. Če se dejte kaj lagvo navči, je nej samau krivo. V tejm je največša odgovornost leranc pa školnikov, steri slovenščino včijo po naši šaulaj.

Na letošnjem tekmovalji je bilau sedem mlajšov, štirge z gorenjeseničke šaule, tri pa s števanovske.

Najbaukša med njimi je bila **Kitti Virovec**, druga je bila **Kati Čato**, bejdvej sta s seničke šaule. Tretjo mesto je dobila **Erika Dončec** s števanovske šaule. Naj napišem eštje menje drugi mlajšov to, steri so tekmovali, če so rejsan nej bili med najbaukšimi, si tau zaslúžijo. Tau so bili Adrien Lazar, Žuža Zankoč, Agica Holec pa Tomaž Mižer.

M. Sukič

OD SLOVENIJE...

Kazahstanski predsednik obiskal Slovenijo

Na povabilo predsednika Milana Kučana je bil na prvem uradnem obisku v Sloveniji kazahstanski predsednik Nursultan Nazarbajev. Predsednika sta po srečanju povedala, da je obisk dober začetek za okrepitev dvostranskih odnosov na vseh področjih, predvsem pa na gospodarskem. Nazarbajev, ki je izpostavil napredek obeh držav v zadnjih letih, je ob tem poudaril, da je stopnja gospodarskega sodelovanja med državama za obe strani nezadovoljiva. Kučan pa je dejal, da si Slovenija v okviru prizadevanj za okrepitev odnosov z neevropskimi državami prizadeva za boljše sodelovanje s Kazahstanom kot pomembno evroazijsko državo. Nazarbajev je na gradu Brdo gostil tudi premier Janez Drnovšek. Gostu je predstavil trenutno stanje v slovenskih pogajanjih za vključitev v EU, slovenski pogled na položaj v JV Evropi ter razvoj odnosov med ZDA in Rusijo.

Minister Rupel na srečanju Evroatlantskega partnerskega sveta v Reykjaviku

V islanski prestolnici Reykjavik je potekalo dvodnevno srečanje zunanjih ministrov zveze NATO, ki so se jim pridružili kolegi iz 27 držav partneric v Evroatlantskem partnerskem svetu (EAPC), med njimi tudi vodja slovenske diplomacije Dimitrij Rupel. Prvi dan srečanja je prinesel dogovor o novem svetu NATO-Rusija, v mnogem pa je bilo priprava na novembrski vrh zavezništva v Pragi. Tudi na srečanju EAPC so se ministri ukvarjali s pripravami na preureditev partnerstva, ki bo potrebna po pričakovani odločitvi o širitvi v Pragi. Ministri EAPC so tako v sklepnem sporočilu zapisali, da se morata tako EAPC kot Partnerstvo za mir prilagoditi spreminjajočemu se mednarodnemu okolju ter da bi morala biti ta prilagoditev ena od pomembnih odločitev na vrhu v Pragi. Vodja slovenske diplomacije je imel ob robu zasedanja tudi dvostranske pogovore z ruskim kolegom Igorjem Ivanovom, skupaj z ministri iz Vilniške skupine kandidat za članstvo v zvezi NATO pa se srečanje z ameriškim državnim sekretarjem Colinom Powellom.

Izlet na Goričko ...

Državna slovenska samouprava je letos tu organizirala edno pot v Slovenijo za svoje člane, za lerce, školnike pa druge aktiviste. Vidli smo dosta lejpoga pa zanimive kraje.

Prva paut nas je pelala, kak vsakšno leto, do vinotoča Smodiš, gde so nas že čakali z dobro palinko pa z zajtrkom. Dja nikdar ne djem zajtrka, depa zdaj sam se tak natreskala, ka vse. Na telejri so bile domanje klobase, šunka, špejk, zaseka, dobre pogače in orejovi bejklinge. Leko si broдите, ka se človek ne more braniti tej dobrot. S punim želodcom smo se pelali v Gornjo Radgono v vinsko klejt, gde se šampanjec redi. Meni se je pa tau trno vidlo, zatok ka dja šampanjec najbolje rada mam. Tam nas je že čakala edna mlada deklina, ona nam je taprajla, kak se ta dobra pi-jača dela.

Delajo dobra vina iz najbalkšoga grauzdja. Grauzdje majo kauli Radgone, majo več kak 300 hektarov goric in 55 hektarov djabok. V ednom leti naredijo 3 milijone litrov vina. Najoprvin smo si poglednili klejt pod skalo, tój se zrejlji radgonska penina. Tak pravijo šampanjci, steroga tū delajo. Klejt je pod Grajskim gričom, ime je daubo od grada, steri stoji nad njim. Klejt je stara 200 let, dugo je služila kak lednica.

1852. leta se začne zgodovina radgonske penine. Alojzi Klenovski se je te priškalo odati prve glaže penine, ta penina se zvala Klenoškovna penina. Že Bleiweisove Novice so pisale od toga. Eden neznanj novinar je tau napiso, ka strokovnjaki več ne vejo razliko delati med francosko in radgonsko penino. Klenošek se je včju v pokrajini Champagne na Francuskom. Toga človeka so meli za dobroga vino-

gradnika pa za ešče bogšega hazarderjra. Rad se je špilo, etak je cejlo svojo erbijo, ga zdijo zgūbo. Dobili so jo Švicarji, držina Bouvier. Držina je bila bogata, etak so 1882. leta gora postavili svojo šampanjjsko fabriko.

najoprvin vōsprešejo. Tau se vleje v hrastove bečke pa tū ostane do sprtolejtji. Te se šampanjec naleje v sedem deciliterske glaže. V vsakši glaž dajo dva procenta šampanjjskoga kvasa pa malo grozdnoga koncentrata. S

čiščenje penine. Tau pome- ni, ke eden delavec vsakši den mora te glaže malo go- rastrausiti in furton malo obrnauti. Tau štiri kedne de- la. Tau vse z rokami mor- delati. V klejti, steri sm- poglednili, 6600 glažov le-

Cejla skupina v Otovcaj

V Radgonski klejti

Od tistoga časa redno delajo penino v Radgoni. *Kak se dela zlata penina gnesden v Radgoni?*

Največ nūcejo grauzdje chardonay. 14 dni pred zori- tvijo ga poberejo, te je ešče nej sladko, več kisline ma. Po trgatvi grauzdje pripelajo v klet pa včasik stiskajo z ročnimi prešami. Samo tisto ponūcajo za šampanjec, ka

tem se začne zoritev. Glaži so bili črni, tau pa zatoga vo- lo, ka je kvas aklavi na son- ce, tak se pritisk v glaži ne zvekša. Te kvas pripelajo iz Francije, kūpijo ga kak gra- nulat. Grauzdji sok s kva- nom zrejlji dvejt leti. Po dvejt leti te glaže dejajo na stoa- lo, steroga tō iz Francije pri- pelajo pa steroga je ženska gornajšla. Po tistim se začne

ko držijo. *Zakoj trbejt trausiti glaže? Tau so nam tū vō ovadili.*

Kvas se nabere na glaž, in če ga trausimo, začne v glaži kaulivrat ojditi. Po 18 vōraj se kvas pa na glaže zgrabi. Trausenje znauva opravi kletar pa po štiri kednaj se cejlji kvas zbere na plastični štaupli. Po štiri kednaj glaže odnesejo na bokspalete, počakajo 10 dni, potistim pa iz šampanjca vō zemejo štaupli pa s tem se šampanjec oslobodi kvasa. Če je potreb- no, glaž dopunijo. Dopuni- jo pa z šampanjcom ranč tiste vrste pa zraven dajo naj- baukšo vino chardonay, ste- ro so napravili iz grauzdja istega leta kak šampanjec. Istinja je pa, ka Radgonska klejt dá zraven ešče druge dolive, depa tau je ostala njina skrivnost. Tej dolivi odločajo, če je penina sūja, ekstra sūja ali pausūja. Malo

... pa malo dale

časa ešče čakajo, ka naj se tau po cejlm šampanjci raztrausi, potistim glaž dobi svojo formo pa dé za baute. V enom leti 250 gezero glažov šampanjca naredijo.

zmerili. Leko smo koštavali zdravo radensko mineralno vodau v takši formi, kak več stau mejtrov globoko vövre. Nistarni so prajli, ka je nej tak dobra kak tista, štera

lau v takšnem kratkom cajti gorzozidati edno cerkev. Fara je mejla 1918. leta 1500 vernikov, gnesden majo samo 880. Tau je pa zatok, ka mladi odidejo z vesi, starci pa vömirajo. Do gnes je fara mejla tri evangeličanske župnike. Eden med tejmi je na Vogrsko odišo, faro je pa püsto. Telko vejo, ka njegva vnukica živi v Peči pa je lansko leto poiskala faro, gde je dejdek služo. Božo službo zvekšoga majo v knjižnom geziki, očenaš, veroispoved pa pesmi vsakšo paut majo v prekmurščini, po domanjom. Na velke svetke pa vsigdar majo božo službo v prekmurščini. Istina kak je dühovnica pravla,

leto evangeličani dejo v katoliško cerkev, drugo leto pa pridejo oni k njim. Zdavanje se pa tak godi, če je sneja evangeličanka, te se zdajo v njeni cerkvi, če je pa katoličanka, te pa v katoličanski cerkvi. Evangeličani nemajo spovedarico, ne odijo k spovedi. Oni tak pravijo, človek se na ednoj strani zaveda, vej, ka je napravo. Na drugoj strani pa leko, ka je nika napravo, pa ne vej, če je grej napravo. Bog je vsemogočni, bog prej vse vidi, ka smo napravili. Oni majo skupno spoved, dobijo štiri vprašanje pa si te leko zmislijo, komi so pregrejšili, komi morejo odpistiti. Marije ne častijo, Bog je prej edini.

Potejm smo si poglednili najvejši grad v Sloveniji v vesi, štera se sama tak zove ka Grad.

Na konci programa so nas pri vinotoču Smodiš pá čakali z dobro večerjov. Te den smo dosta takšnoga vidli pa zvedli, kama bi ovak nej prišli. Moremo se zavaliiti gospodi Martini Ropoši, predsedniki Državne slovenske samouprave, za tau lepo paut, na štero je nas, kak Radio Monošter, tü

V Radencaj

Majo pa edno posebno vrsto šampanjca tü, tau je pa zlata penina rose. Dela se pa iz modrega pinota. Te šampanjec delajo 4 lejta, prvo leto so ga odali v trej kednaj. Druga znana radgonska penina je srebrna, stera se dela iz laškega rizlinga in šipona. Ta sorta se dela v bole kratkom časi pa ne nüca telko dela z rokami. Paulek šampanjca pa majo več fele vin, od traminca do janževca. Majo pa posebno vrsto tö, tau vino je napravleno iz grozdja, štero se bere 6. decembra, tau je miklozevec. Letos je 150 lejti, ka je prvi šampanjec bijo narejan.

Vidli smo ešče edno lepo vretino tam v klejti in tam smo si leko želeli nika, ka se nam prej spuni. Gđa smo že doste vidli in čüli, smo pa že buma žedni gratali in smo pili dober mrzeu šampanjec, ka smo že na teltja čakali.

Po tistim nas je pot pelala v Radence, gde so nam pokazali, kak se leko vrači, če je stoj betežni. Ranč tisti den so meli edno mednarodno konferenco paderge, šteri srčne betežnike vračijo. Dosti lidam so krvni pritisk tü

Evangeličanska cerkev v Gornjih Slavečih

je že v glaži. V Radenci je vküper več hotelov, djeste takšni, gde se samo tisti držijo, šteri se vračijo, ka je drugi ne mautijo.

Zadvečerak smo šli v evangeličansko cerkev v Gornjih Slaveče, gde nas je že čakala edna ženska, düšna pastirka. Tau cerkev so zidali 1928. leta. V vesi živijo evangeličani, šteri so v Bodonce ali v Križevce ojdli k meši, dočas ka cerkve nej bilau. Vaščani so se odlaučili, ka do meli svojo faro. 1918. leta se je ustanovila fara, cerkev so leko začnili zidati 10 lejti kasneje. Zidala se je pa 16 mejsecov. Med dvöma bojnama je nej leko delo bi-

V Gradi v gradi

je malo žmetno tak predge napisati, pa se te včasik vküper zamota. Vsakšo leto gnauk vküper mašüveta s katoličanskim popom, edno

pozvau. Prišla sam domau z lejpimi spomini in tak mislim, ka nej samo dja.

Valerija Časar

... DO MADŽARSKE

Parlamentarne komisije potrdile ministrske kandidate

22. in 23. maja so v odborih madžarskega parlamenta potrdili ministrske kandidate. Glasovanje za in proti je bilo sorazmerno s sestavo odborov, opozicijski poslanci so večinoma glasovali proti.

Zunanje ministrstvo bo vodil László Kovács, predsednik socialistov in zunanji minister Hornove vlade, notranje ministrstvo bo vodila ženska, Mónika Lamperth, članica socialistov. Na čelu ministrstva za pravosodje bo stal priznani advokat Péter Barándy, na čelu kulturnega ministrstva pa znani pisatelj Gábor Görgey. Šolsko ministrstvo bo vodil Balint Magyar, član liberalcev, ki je to funkcijo nekaj časa opravljal tudi pod prejšnjo social-liberalno vlado. Finančno ministrstvo bo delovalo pod vodstvom Csabe László, ki je doma z Železne županije. Poleg ministrice za notranje zadeve bo v vladi še ena ženska, in sicer Judit Csehák, ki bo vodila zdravstveno ministrstvo.

Prireditve, programi

- 30. maja sta Zveza Slovencev na Madžarskem in Mestna četrt Magdalena (Maribor) podpisali listino o sodelovanju.

- 30. maja je na Gornjem Seniku potekal seminar za vzgojiteljice in učiteljice prvega razreda, ki sta ga organizirala Vrtec Murska Sobota in Zavod za šolstvo iz Murske Sobotne.

- 1. junija bo Mešani pevski zbor A. Pavel gostoval v Skofji Loki. Isti dan bo števanovska gledališka skupina nastopila v Budimpešti. Skupina bo gostovala pri slovenski samoupravi 18. okraja.

- 2. junija organizira samouprava v Števanovcih vaški dan.

- Od 6. do 8. junija bo potekala po Sloveniji strokovna ekskurzija za porabske slovenske učitelje, vzgojiteljice, kulturne delavce in druge aktiviste. Ekskurzije, ki jo bo vodil dr. Jernej Zupancič, geograf Inštituta za narodnostna vprašanja, se bo udeležilo kakih štirideset ljudi.

Lepoto vsakši človek v sebi nosi...

Eške tisti tū, steri so ranč tam nej zdravi, gde človek ma za svoje činenje „koman-do”. Stoj bi leko pravo, ka ge tū nejman na mesti svojo „komando”, svojo pamet. Tau tisti leko povej, steri je nej vido tisto, ka sam ge hvala Baugi vidla.

V nedelo, 12. majuša popod-neva, se je dolenjiseniški kulturni daum napuno. Pa nej samo z gledalci, liki s tistimi tū, steri so zatok prišli k nam, naj bi nam eden lejpi dvečerek sprajli, s puno lejpi doživetji. Betežniki pa sestere Psihiatrične bolnice iz Monoštra so prišli k nam pa so približno dveji vōri dugi kulturni program dali. Večkrat sam si nej mogla pomagati, skonz se mi samo tak po obrazi tekle, tak kak če bi njim mujs bilau. Pa te prva liki bi mi tau nerodno bilau, sam vidla, ka so se v dvorani buma eške moški tūj pa tam tū skonzili. Zakoj? Tau je žmetno razložiti. Človek more navzoči biti, čütiti tisto razpoloženje, ka takšega reda leko čütiš.

Te lejpi kulturni program so dali - leko povejmo - betežniki, ki so ranč tam nej zdravi, gde bi najbolje potrebno bilau. Pri pameti. Pa itak. Nindar znautra so čütili, ka je njina misija (küldetés). Nisterni tak, ka so nazaj čarali (varázsoálták) svoje prejšnje poklice. Tej drugi pa majo žilo za pesem, za ples, za igro. Leko smo vidli prave „umetnike”, kakoli ka je v njihovom stanji že vse žmetnejše. Med njihovimi produkcijami so bile ništerne na visokom nivoji tō. Nepozabno mi je, kak so na oder pomagali - na oder dveji mali stumbi pelata - edno sploj draavno, betežno žensko. Te je ona staupila k sintezatoru in je čüdivito zaigrala edno klasično pesem. Po tistim so jo mogli od stopaja do stopaja doj spravjati z odra,

depa zdaj je večnišče nej tau čüto, ka je ona falična, betežna ženska, liki vsakši je tau vido: ona zna trno lepau igrati.

V tej, približno, dveji vōraj smo vidli lejpe ples, kome-dije, recitacije pa eške dosta vse. Človek - ge sploj - se zamisli. Mi, steri smo zvün tiste „grajke”, gde so tej ljudje, mi si ne vzmemo največkrat nej trüda pa nej batrivnosti, ka bi se eden drugomi pokazali. Znam pa, ka vsakši človek ma v sebi nikšo žilo za nika. Pa tau tū, ka bi tūj pa tam rad tau pokazo drugim. Samo moremo se potruditi. Vej smo pa mi „slobaudni” ljudje. Naše namene, naše cilje slobaudno leko „na znanje” damo drugim ljudam.

Stoj bi zdaj tau tū leko pravo, ka ge naleki gučim od takši, ki drugo delo nemajo, s tejm se leko spravljajo. Samo ka je tau pri tejm ljudam zatok nej tak. Nakak se more pobrigati za tau. More mesto tej ljudi si premišlavati, nji pridobiti za tau delo.

Na kratki sam se pogučavala z **Rózsí Huszár**, medicinsko sestro, ki pripravla te lidi na nastope.

• *Kak je tau, ka mate etakšo dobro „ekipo”. Kak je tau pri vas na vašom delovnom mestu?*

„Te špitale v Varaši že več deset lejt delajo, tau so nej varaške špitale, držijo se k Budimpešti. Največ betežni ljudi iz Budimpešte pripelajo. Tau je pa znano, ka v glavnom varaši se dosta vse kaj najde, ranč tak kak po svejti vse nakraje. Tūj v Varaši smo pred nistarnimi lejtami na nauvi način začnili delati. Med betežniki se vōodabrejo tisti, ki so povejmo za tau, ka bi kaj leko delali. Tisti majo redno delo pa za tau eške plačo tū dobijo. No, že dolgo lejt je pa, ka mamo takše, ki so v svoji zdravi

lejtaj bili kakši umetniki (művészek).

Tej ljudje v svoji žilaj nosijo znanje, samo je tau potrebnno „gor zbüditü”. In oni so navekše kreda za tau. Njigvo življenje polepšamo, pobaukšamo s tejm, da njim damo priliko, da se leko pokažejo, leko drugim veselje spravijo. Najbole uspešna je glasba, zatok ka nistarni bivši umetniki gestejo med njimi, in se tūj leko aktivirajo. Radi plešejo, radi recitirajo in radi igrajo kakše komedije tū. Naj nišče ne misli, ka je naleki z njimi. Mi smo nistarni za tau tam, da se z njimi ukvarjamo in z našim strokovnim znanjem jim pomagamo.”

• *Kelko je pa takši ljudi med približno gezero betežniki, steri so tam pri vas? Kak mate vaje?*

„Ta kulturna sekcija ma približno 25-30 članov. Vsakši keden gnauk mamovaje, etak se pripravlamo na razne nastope.”

• *Vidim, da lejpe obleke majo ženske pa moški tū. Tau njim sto küpi?*

„Tau vse špitale plačajo pa se rejsan nemamo nika nej sramovati za oblek volo. Morem eške povedati tau tū, ka sam nej ge sama, stera se spravla s tejm, mam sodelavce tū.”

• *Že več lejt je tomi, da k nam, na Dolenji Senik vsakšo leto pride ta skupina. Tau omogoči njim Elizabeta Bartók, županja, ki je zaposlena v tej špitalaj. Misliš, ka je vrejčno na vasnice pelati program?*

„Dja tak mislim, ka ja. Drugi, zdravi ljudje leko vidijo, kak so aktivni tej betežni, kak nam leko spravijo lejpe minute. Moja želja je samo tau, naj je ljudje sprejmejo z dobrim srcem, naj v njij ne vidijo tau, ka so betežniki, liki tau, ka so oni tū vrejndi poštenje.”

I. Barber

Pesem ne pozna meja

Vsakšo leto majuša mamovaje, leko povejmo „izpit”. Ka smo se od prejšnjoga septembra do majuša navčili, leko pokažemo na srečanji „Pesem ne pozna meja”. Letos je tau srečanje bilau v Braniki poleg Italije. Prireditev je vsakšo leto inidik, drugo leto bau na Madžarskom, v našom lejtjom Varaši.

18. majuša rano smo se podali na tau dugo paut. Meli smo dober avtobus pa dobrega šoferja. Gde se vozimo, smo njegvi in božji rokaj. Vozili smo se polek Kranja, gda naednok zakriči naša zborovodkinja: „Jezuš Marija! Pomagajta nam!” Veliki kamion je pripelo prejk na našo stran, samo par centinov je falilo, ka sta se z busom nej frontalno srečala. Naš šofer se je nej mogo mekniti na levo, ka je tam cejla kolona bilá. Kamion je polek nas samo tak tafüčno po šanci. Hvala Bogi, ka smo meli mirnoga šoferja, tou je dosta pomagalo.

Okoli štrte vōre smo se pripelali v Ajdovščino, gde smo meli prenočišče. Odtoc smo se pelali še kakši 20 km v Branik, gde smo meli še vaje. V 20. vōri se je začnilo srečanje v domi kulture Branik. Vsakšo leto sodelujejo pevski zbori iz Austrije, Italije, Madžarske in Slovenije, nastopilo nas je edenajset pevski zborov. Za tou se je trbej redno pripraviti, istina, ka se nam nej trbej sramovati, ka nas zborovodkinja dobro navči. Čez z dobre vole delaš, je lepau, je še lepše, če z dušov in srcem delaš. Kesno vnoči se je končalo srečanje. Na konci smo skupaj zapeli Zdravljico in skladbo Vstajenje Primorske.

Vnoči ob oni smo prišli nazaj v Ajdovščino. Ene smo šle iskat cerkev, kama bi leko v nedelo k meši šle. Na srečo smo go našli, na steni pa oznanjano, gda majo svete meše. Zazrankoma smo šle k sveti meši. Ges rejsan dosta hodim vsenakraja, toliko ljudi sem še pri rani meši nindri nej vidla. Pri meši smo se zahvalile, ka nas je božja roka obvarovala nesreče.

Okoli pol desete smo se napotili domov. Zahvalimo Zvezi Slovencev, da nam je plačala vse stroške.

Vera Gašpar

12. maja je monoštrsko rokometno društvo prejelo od Madžarske rokometne zveze odlikovanje „Za madžarski rokomet” (Magyar Kézilabdázásért Kötüntetöt Cím), ki ga je predal Péter Karády, član predsedstva rokometne zveze. Priznanje »Za rokometni šport v Železni županiji« pa je predal društvu István Palkó, podpredsednik Zavoda za šport Železne županije.

Sándor Németh, predsednik rokometnega kluba v Monoštru, se je zahvalil za priznanje in povedal, da v mestu že več kot petdeset let deluje rokometno društvo. V petdesetih letih je mesto imelo žensko ekipo v državni prvi ligi, takrat še na velikem rokometnem igrišču.

Pripovejsti iz Črnoga lauga

OTROŠKI

Kralica Črnoga lauga čaralica Zarivana je ostanila brezi beteznoga moudroga zoba. Kak brūs za kosau velki zoub je osto pri zobari, kralici pa velka lūknja tam zadaj v lampaj. Sedem dni je mogla čakati, ka se njoj lūknja zacejli. Sedem dni je nej ojdla kouli po krajini vkūper s svojimi čaralicami in čalejrami. Sedem dni je nika nej zavračila, je nej nika kouli obrnoula. Dapa minolo je tej sedem dni tō. Nika jo je več nej bolelo, trbelo je začati s čelarijo.

V zobarskoj ambulanti je zobar že sedem dni nej zapro oč. Gledo pa gledo je v tisti, kak brūs za kosau velki zoub. Nej je mogo vōrvati, kak leko kakšnomi človeki zraste tak velki mouder zoub. Sedem dni je nej delo druga, kak pa samo gledo v te zoub.

Po sedmi dnevaj je šla kralica Zarivana s svojimi padaškinjami in padaši na čelarijo. Vesele pa dobre vole je bila. Zgučali so si, ka do čaralice zazvōrčile vse lagve pse, čalejrge pa manjaste mlajše. Nouč je bila kak naročena za takšo delo. Dapa pod punim mejsecom se je nagnouk vse stavilo. Kralica Zarivana je škela najbolje lagvomi, velkomi, rdjavomi psi zazvōrčiti njegvo lagvo naturo. Probala je gnouk, drgouč in ške tretjič pa nika. Čalejrska kralica Zarivana je ostanila brezi čalejrske moči.

Ške prva, kak so spopejali kokouti, je v Črnem laugi vse štrmelo pa se zibalo es pa ta od te velke nevoule. Čalejrge in čaralice so si na glas brodili, ka se je zgodilo z njivo kralico, ka jo majo tak radi. Najprlej so meli nevoulo z njenim zobom, zdaj pa majo nevoulo, ka več ne vej nika ta zazvōrčiti.

- Tak si brodim pa vej,

ka si dobro brodim, ka je tou nikaš takša lagva čelarija prišla es k nam v te naš Črni laug. Tak si brodim pa vej, ka si trno dobro brodim, ka so eti nin kouli nas nikši drugi čalejrge pa čaralice. Tak si brodim pa vej, ka si najbolje trno dobro brodim, ka nas škejo vōzagnati s toga našoga Črnoga lauga, - si je najbolje na glas brodo čalejr Koulivrat.

Čalejrski kral Vodislav je mogo redno zgrmeti, ka si je enjo takšo brodit. Zato so brodili tadale, kak naj pomagajo svojoj kralici. Brodili so pa brodili, dokeč so nej kokouti že tak glasno spejvali tam v dolini, pa so se potegnili not pod korenje pa not v stare pene in spali do večera.

Na te osmi den je zobar enjo gledati kak brūs velki zoub. Odišo je k svojim padašom, zobarom in je pozvo, naj večer pridejo k njemi, ka do vidli tou velko čūdo.

Prišo je večer. Kralica Zarivana je probala neka malo zazvōrčiti, dapa nika njoj je nej gratalo. Zobarge iz cejle krajine so v tom časi že bili na poti, ka si poglednejo te velki mouder zoub.

- Mouder zoub, - se je tak nagnouk spomno kral Vodislav. - Zgibila si mouder zoub, zato si zgibila čalersko mouč.

V istoj minuti se je zdigno in se zagno v dolino k zobari. Kak brūs velki mouder zoub je stau na stoli in čako, ka ga pridejo gledat. Vodislav ga je brž zgrabio in odleto z njim v Črni laug. Na njegovom mesti pa je pūsto mlešči mlejni zoub. Gda so zobari vidli takši mali zoubek, so se začali counati zobari, steri je nej mogo vōrvati, ka se je zgodilo.

Kralica Zarivana pa je že tisto nouč zazvōrčila vse lagve pse, zato ka je moudri zoub mejla pri sebi v čalejrski turbi.

Milivoj Roš

KOTIČEK

Izlet v Slovenijo

22. majuša so mlajši iz števanovske šaule šli na šaulski izlet v Slovenijo. Prej mejnoga prehoda Verica-Čepinci so se najprvin odpelali do Murske Sobote pa so si v gradi poglednili razstavo. Potistin so se stavili v Cankovi, dej se je narodiu Avgust Pavel. V Kuzmi so je že tō čakali, gde so poglednili moderno šaulo. Mlajšom se je najbola vidlo gor na Tromeji, gde so se leko slobaudno zbrcavali.

Mamica, povejte mi!

Mejsec majuš je lejpi, ker v njem vse diši, cvete. Prva nedela v majuši je pri nas materinski den. Na Gorenjom Seniki so šolarji odlično pripravili program, šteroga so nam not pokazali na te den. Tau so bile pesmi, igre pa lutkovna igra. Bogati je biu program, nej samo zato, ka so se dosta navčili, nego zato, ka so se vse to v našem narečji navčili. Kak šegao mamo povedati, znamo, če ščemo. Ta deca je dobro znala in steli so se tau navčiti.

Morem pohvaliti učiteljice, štere so deco pripravile, Ibolyo Neubauer, Evo Lazar in Ildiko Dončec. Brezi nji bi se tou nej pršikalo. Ges bi njim tō rada nabrala pūšeu spominčic za to, ka so tak lepo navčile našo deco, vnuke.

Še gnauk hvala za lejpi program in pogostitev, ka so ga nam pripravili za te lejpi den.

Vera Gašpar

Žabji kralj

Zanimivo „uro slovenščine“ smo imeli 13. maja na števanovski šoli. Obiskal nas je igralec, režiser in lutkar Robert Waltl. Je zaposlen v Lutkovnem gledališču Ljubljana. Leta 1999 je ustanovil prvo zasebno gledališče - Mini teater Ljubljana.

Lutkovna predstava je nastala po znani Grimmovi pravljici Žabji kralj. Kraljevič je začaran v žabo. Lepa princesa oblubi žabi za zlato žog prijateljstvo in ljubezen. Kraljeviča odreši poljub.

Rober Waltl je v kostumu dvornega norčka odigral vse vloge sam. Zelo dobro sem se počutila na predstavi. Tudi pravljica mi je všeč. Upam, da se bom udeležila še veliko podobnih prireditev.

Erika Dončec, 8.r.,
OŠ Števanovci

KAUT

MLAŠEČI

Prva spauved na Gorenjom pa Dolenjom Seniki.

Maust na kejsi, maust v dušaj

Do 6. junija si v Slovenskom daumi v Varaši leko poglednate slikarsko razstavo s Ptujja. V taum varaši majo Društvo penzionistov, med tejsmi penzionisti pa 15 takšni lidi, steri radi malajo, slikajo. Oni so nej vönavčeni slikardje, malardje, v svojom življenji so pošteno delali, služili kak barbejrdje, lerance, školnicke ali administratordje po kakšni bankaj pa pisarnaj. Dapa v svojom žitki so vsigdar radi malali, slikali. Na stara lejta so pa ustanovili eno sekcijo pri penzionističnom društvu, gde vtjüpojdiyo pa se včijo. Najbole radi venej slikajo, malajo v naravi, v naturi, dapa nistarni majo svoj atelje (müterem) tö.

Večkrat vöpostavijo svoje kejspe po Sloveniji, bili so pa že pri Slovencaj v Avstriji pa na Talanjskom tö. Zatok so si pa trno želeli, ka bi svoja dela pokazali nam, porabskim Slovencom, tö.

Cerkveni pevski zbor penzionističnoga društva s Ptujja je lansko leto bijo na izleti v Porabji, te so vidli naš Slovenski daum, pa tau, ka razstave tö mamö. Letos so se pa te njini prejdnji prišli zguncat, tak se je te leko odprla ta razstava. Na otvoritev je prišo pevski zbor društva tö, steri je lepau popejvo. Najbole se je lidam

vidla tista pesem, za stere je reči napiso Jože Vild ali kak ga naši penzionisti zovejo, Vild Joška bači, steri je prejdjen penzionistov v Murškoj Soboti. Tau pesem ste že večkrat čüli po našom radioni tö, v nej se spejvla o tom, ka v Porabji živemo dobri lidje. Tau pesem je dirigent zbora s Ptujja na tau priliko prejknapiso za mešani pevski zbor.

Kejsi so rejsan lejpi, tak ka če te kaj v varaši ojdli, naj se vam ne vnaüža staučiti do Slovenskoga dauma pa si je pogledniti.

Meni se najbola vidi kejs, steroga so penzionisti prinesli za dar našomi centri. Na njem je maust, pa kak so oni povedali, naj te maust bau simbol, steri poveže narode pa lidi. V taum našom razvüzdanom svejti bi buma dosta takši mostauv moglo biti.

M.S.

NIKA ZA SMEJ...

Pomauč

Ren v varaša žive v ednoj izi na štuk. Etognauk od tistec doj krči hišniki (hazmesternek), ka naj tak nagnauk tagor de k njema, ka njegva tašča od tistec ške dojskočiti. Hišnik pa etak krči nazaj: „Ti bedak, pa zakoj bi meni trbello tagor titi?“

Ren pa: „Zakoj, zakoj? Zatok, ka ne morem okno vöoprejt.“

Če de dobra

Mala Ančika etognauk večer, gda se je vcuj k materi potegnila v posteli, je etak pitala mater: „Mama, gda mo ge velka, te mo ge tü mejla moža?“

Mati pa: „Tau tak vejš, ka boš mejla. Sploj pa če boš dobra, poštena dekla.“

Zdaj Ančika etak pita tadala: „Pa če nemo dobra pa poštena?“

Mati pa: „Te boš mejla več možauv, nej samo ednoga.“

Potovanje

Naš Pištak na velko potovanje de, v Švico se pela. Gda cug na mejo pride, graničar etak pita Pištaka: „Gospaud, kama, kama?“

Pištak pa: „V Švico se pelam zatok, ka mi je brat slejpi gra-

to pa ga mörem ge opravlat, pri njem biti.“

Zdaj pa graničar etak pravi: „Pa nej bi baukše bilau, če bi vaš brat domau prišo?“

Pištak pa: „Že sam vam pravo. Moj brat je slejpi gra-to, nej nauri.“

I. B.

Porabje

ČASOPIS
SLOVENCEV NA
MADŽARSKEM

Izhaja vsak drugi četrtak

Glavna in odgovorna urednica
Marijana Sukič

Naslov uredništva:
H-9970 Monošter,
Gárdonyi G. ul. 1,
p.p. 77,
tel.: 94/380-767

e-mail:
porabje@mail.datanet.hu
ISSN 1218-7062.

Tisk:
SOLIDARNOST D.D.
Arhitekta Novaka 4
9000 Murska Sobota
Slovenija

Časopis izhaja z denarno pomočjo Urada RS za Slovence v zamejstvu in po svetu ter Javnega sklada za narodne in etnične manjšine na Madžarskem.